

KRYSTAL SUTHERLAND

A HOLLOW LÁNYOK

The New York Times
bestseller szerzője

KÜLDD
POKOLRA
A DÉMONAIDAT

A

KÖNYÖRGÉSEK

Három lány és egy kegyetlen, természetfeletti sorozatgyilkos...

Zara Jones hisz a mágiában, mivel túl fájdalmas lenne elfogadni azt, hogy meggyilkolt testvérét lehetetlen visszahozni az élők sorába. Elhatározza, mindent bevet, hogy életre keltse a nővérét, még ha ezért az okkult tudományokkal kell is kapcsolatba lépnie.

Jude Wolf hiába egy milliárdos lánya, tagadhatatlanul átkozott a létezése. Miután szörnyűséges alkut kötött egy démonnal, a lelke haldokolni kezd, ennek hozadékeként folyamatos küzdelemben áll a betegséggel, a fájdalommal és mindenféle iszonyattal, melyek éjjelente törnek rá. Most, hogy Jude betekintést nyert a másvilág borzalmaiba, elkéseredetten találni szeretne valakit, aki visszafordítja a saját magának okozott károkat.

Emer Byrne árva boszorkány, aki sötét múlttal és halálos erővel bír, így ő jelentheti Zara és Jude gondjaira is a megoldást. Annak ellenére, hogy Emer nélkülözésben él, legnagyobb értékét – az invokációit – ingyen adja azoknak a bántalmazott nőknek, akik némi természetfeletti erőért cserébe hajlandóak feláldozni egy darabot a lelkükből. Zara és Jude vállalják ezt, de előbb meg kell találniuk Emert.

De amikor azok, akiken Emer korábban segített, sorra halnak meg London-szerte, a három lány szövetségre lép, hogy levadászák a gyilkost, még mielőtt ők kerülnének sorra...

KRYSTAL SUTHERLAND

a The New York Times és indie bestsellerek szerzője. A Hollow lányok és A szerelem kémia írója; utóbbiból az Amazon Studios készített filmet. Több mint húsz országban adták ki a könyveit, és jelölték a Carnegie Medalra és a YA Book Prize-ra. Ausztráliából származik, de négy országban élt, és jelenleg London az otthona.

Tudj meg többet a könyvről:

www.krystalsutherland.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Sutherland három tinit állít szembe a borzalmas gonosszal ebben az ördögien bájos, dark academia-világgal átszótt regényben, mely egy olyan alternatív Londonban játszódik, ahol csak a nők képesek varázsolni. Az élénk leírások, a csodás próza és a profi tempó folyamatos feszültségben tartja az olvasókat. És olyan fontos témák kerülnek terítékre, mint a nőgyűlölet, a gyász, valamint a nemek közti hatalmi dinamika egyenlőtlensége. Fordulatos, kísérteties történet, mely a nők jogfosztottságát állítja középpontba, ezzel nyújtva lehetőséget a társadalmi igazságtalanságok bemutatására.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Ragyogóan csavaros, modern tündérmese mágiával és rejtélyekkel. A könyörgések borzongató, ellenállhatatlan és egyben felejthetetlen.”

**KAREN M. MCMANUS, A LEHULL A LEPEL,
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐJE**

„Felemelő történet harcoss nőkről, akik szembeszállnak a férfiak által okozott erőszakkal, és úgy döntenek, hogy a saját útjukat járják egy ellenséges világban. Mindezek mellé még számos groteszk gyilkosságot is kapunk, némi démoni alkuval megfűszerezve. Azok az olvasók, akik boszorkányos és feminista könyvet keresnek, imádni fogják.”

**THE BULLETIN OF
THE CENTER FOR CHILDREN'S BOOKS**

**Dream
válogatás**

KRYSTAL SUTHERLAND

A
KÖNYÖRGÉSEK

— részlet —

Dream
válogatás

EGY

EMER BRYNE egy telepakolt tányérral ül a Brasenose College* ebédlőjének legtávolabbi sarkában. A diákok tojással, teával és pirítóssal megrakott tálcával járkálnak ki-be a lambériázott helyiségben, észre sem veszik maguk között az idegent. Álmosan pislognak a telefonjuk kijelzője felé, a fülükbe vezeték nélküli fülhallgatót dugtak, és evés közben emelik ki a szöveget a tankönyveikben. Az oxfordi diákok ebéd és vacsora közben általában jobban figyelnek az idegen arcokra. Emer pontosan emiatt jön mindig reggelente ide, mert senki sem zavarja, senki sem akar beszélgetést kezdeményezni vele. Senkit sem érdekel, ha elvesz még egy muffint későbbre.

Odakint kinyitja a lopott biciklije lakatját, amit a Radcliffe Camera kerítéséhez láncolva hagyott. Emer sokszor hallotta már, ahogy az elhaladó turisták meglepetten szólalnak fel a név hallatán: „De hát ez nem is hasonlít kamerára!” Ő ezen sosem

*Az Oxfordi Egyetemen a „college” nem épületet, nem tanszéket jelent, hanem az egyetemen belül egy külön igazgatással rendelkező akadémikus közösséget.

lepődött meg. A *kamera* a görög és a latin gyökerű *kamra* szóból ered. Ha valaki folyékonyan beszél latinul, és több tucat holt nyelven, ilyeneken már nem akad fenn.

Ahogy átkerekezik a téren, teszteli a tudását. A Camera mögött egy másik extravagáns épület bújik meg: egy palotafal, lándzsára emlékeztető tornyokkal. Az All Souls College. Ennek bal oldalán pedig egy tömbös, inkább erődre hajazó épület áll sápadt kövekkel és tornyokkal. A Bodleian Library. Jobbra tőle pedig egy díszes torony. A University Church of St. Mary the Virgin. Az oxfordi diákoknak jól kell ismerniük ezeket a neveket, így Emer is megtanulta őket.

Kaotikusnak tűnt számára Oxford, amikor két nyárral ezelőtt rettegve megérkezett ide – félt, hogy máris vadásznak rá. És ráadásul arra számított, az egyetem egyetlen nagy kampuszból fog állni, nem pedig folyósok és épületek sorából – *college*-okból –, amik a városban szerteszét helyezkednek el. Mindegyik saját történettel és bájjal bírt. Némelyik nagyon régi épület volt – például a Balliol a tizenharmadik században alapították –, mások viszont újabbak, mint Linacre, amit 1962-ben hoztak létre. Ma reggel épp oda bicajozik Emer.

Tekerés közben jeges túlként ostromolja a bőrét a hideg levegő. Az ősz már leszállt az utcákra; az ereszcatornák megteltek a méhsejt minden színében pompázó levelekkel, a homokkő épületek fehér, haldokló fényben fürdenek.

A Linacre College pincéjében edzőterem is található. Emer tehát besz kenneli a szintén lopott igazolványát, és a szekrényekhez lép, hogy átöltözzön – előveszi az edzőruháját a táskájából. Sötétkék, az egyetemi boltból eltulajdonított oxfordos kapucnis felsőt és rövidnadrágot húz fel. A ruhái még nedvesek, állott szagot árasztanak az előző esti és az azelőtti edzése után.

Emer gyorsan, hatékonyan fut, általában negyvenöt percig, egészen addig, amíg már szédülni nem kezd a futópálya.

Ennyi edzés után az izmai kellemesen elnehezülnek, szereti érezni a saját húsának súlyát séta közben. A bőre alatt húzóódó izmok, amik a csontjait ölelik. Ez maga az erő.

A futás után visszamegy a szekrényekhez. Teljesen felöltözve lép a zuhany alá, és vastag réteg szappant dörzsöl az anyagra, amíg az nem habzik. Hosszan áll a vízsugár alatt, hogy lemossa az elmúlt napok során rárakódott izzadságot, koszt és mélyen a bőrébe ivódott, halovány kénsszagot. Aztán leveszi az elázott ruháit, és rendesen kimossa azokat, majd az alsóneműjével folytatja, és felakasztja a fogásra, ahová az emberek a kabátjukat szokták, vagy ahol általában véletlenül ottfelejtik a törölközőiket. Amikor végez a mosással, tűzforróra állítja a zuhanyt, a víz rózsaszínre forralja világos bőrét. Buta kis luxus ez. Még most is, olyan sok évvel azután, hogy Nessa rátalált félig vadon az erdőben. A zuhanyzás ajándékától egyszerre akar felnevetni és elsírni magát.

Valaki másnak a törölközőjével szárítkozik meg, majd végignéz meztelen testén a párás, teljes alakos tükörben. Megcsodálja karja és lába vaskos izmait, a puha hasán kirajzolódott kockákat. Két lábujja hiányzik a bal lábfejről; egy friss, ötcentis seb tátong a bal alkarján, és mérgesvörös kiütések sorakoznak a kulcsontján, a bőrén nyugvó ólommedál mellett.

Az itt lakó lányok sokszor elhagyják a dezodorjaikat, a samponjaikat és balzsamjaikat, ahogy alapozót, rúzszt és szempilláspirált is szokott találni bőven. Emer használja őket, majd visszaöltözik abba a ruhájába, amiben érkezett: a világosbarna gyapjúkabátba, a fekete garbóba és a tweedszoknyába, ami mellé fekete harisnyát és fekete csizmát vett fel. Ezeket a ruhadarabokat nyomta bele két évvel ezelőtt Nessa a hátizsákjába, ahogy kitolta az ajtón, és közölte vele, hogy meneküljön, rohanjon, mert ezek után el fognak jönni érte.

Délben Emer elindul az első és egyetlen *órájára*. Matematikát hallgat, de nem ért hozzá azon kívül, amit az anyjától

tanult, és az anyja hétéves korában halt meg. Az összeadásnak, a szorzásnak és a kivonásnak még van értelme számára, de a gyakorlatban nehezen valósítja meg ezeket is, ha nem számolhat a kezén. Nessa néha igyekezett tanítani őt, de mivel ő maga sem járt sosem iskolába, csak olyan dolgokat tanult meg, amik hasznosnak bizonyultak a Byrne-nőknek – például, mikor ültessék el tavasszal a magokat, vagy hogyan beszéljék a holtak nyelvét.

Emer szeretett volna ehelyett valami nyelvekkel kapcsolatos órán részt venni – minél régebbi nyelv, annál jobb –, de azokat apró helyiségekben, kevés embernek oktatják, és még ételt sem szolgálnak fel. A matematikaórán pedig van bányamű* – a helyiség egyik végében sertéshússal töltött, a másikban pedig a vegetáriánus változat. Az étel felett figyelmeztetésként ki van írva, hogy csak egyet vehetnek el belőle. Emer a disznóhúsból kettőt vesz, majd kimegy a teremből, és visszatér a másik ajtón, ahol két vegetáriánus is lenyúl.

Annyira tele van a terem, hogy oldalra, a szőnyeges padlóra kell ülnie. Egy fiatal vendégelőadó beszél először egy általa megnyert ösztöndíjról, ami egyenesen egy elit amerikai egyetemre repítette. Emer elgondolkozik azon, vajon ott milyen lehet az étel. Ahogy elkezdődik az óra, a professzor mindenféle furcsa szimbólumot vés fel a táblára, ahogy azt minden héten teszi. Emer érti az egyiptomi hieroglifák jelentését, de ezeket nem. Hallgat és figyel, miközben lassan megeszi a négy szendvicsét. Amikor elér hozzá a jelenléti ív, ránéz, majd úgy tesz, mintha a tollát keresgelné, és aláírás nélkül továbbadja a papírt. Senki sem veszi észre. Emer már profi lett abban, hogy szellemként járjon az egyetem falai között.

* Vietnámi étel – rövid bagett vékony, ropogós réteggel, amit hosszában vágnak el, és hússal és más sós összetevőkkel töltenek meg.

Az óra egészen a délután közepéig tart. Amikor vége lesz, Emer visszatér a Camerához, és bemegy a Bodleian Librarybe, ahol egy sötét faasztalnál foglal helyett a barna falambéria előtt.

A könyvtár miatt jött pont Oxfordba, amikor két évvel ezelőtt elmenekült Corkból azon a bizonyos éjjelen.

Itt Emer hosszú órákig olvas. A nap aranycsíkokat vet az asztalokra és a falakra, a levegőben bőr és öreg papír illata száll. Imád itt lenni. Mindig azt a könyvet választja, amit hátrahagytak neki: a lábánál vagy a mellette lévő székben. Nem keresi őket sosem, egyszerűen csak varázslatos módon felbukkannak. Könyvek alapnyelvekről, pecsétékről és rúnákról. Könyvek sumér, hattikus, elámi, hurri nyelvekről. Könyvek a lineáris A írásról és krétai hieroglifákról, szótagabécékről, szójelekről és kötött írásról. Emer mindet elolvassa betűtől betűig, és részletes jegyzeteket készít. Munka közben játszadozni kezd a nyakában lógó medállal, tekergeti a feszesen felcsavart ólomtekerceset, amit olyan vékonyra nyújtottak, mint a selymet. Önkéntelen cselekvés ez, hogy megbizonyosodjon róla, még mindig a nyakában van.

Az alapnyelvekről szóló könyv végén Emer kioldja a nyakláncot, és kibontja a tekerceset, megnézi a munkáját. Az ólomba a legborzalmasabb szavakat véste minden holt nyelven, amit csak fellelt, és amiknek valaha is létezett írásrendszere.

Minden egyes szó a *vérrre*.

Minden egyes szó a *gyűlöletre*.

Minden egyes szó a *bossúra*.

Ma új szót ad a listához, a legvégére karcolja egy rajztűvel, aztán felnéz, és megvizsgálja a helyiségben a többi embert, akik vagy könyvekben vagy pedig a számítógépük monitorjában mélyedtek el. Mind annyira tiszták, mind annyira egyenes háttal ülnek. Mind magabiztosak, tudják, idetartoznak. Emer alaposan végigméri őket, igyekszik magába szívni

a viselkedésüket. A gerincük vonalát, ahogy hunyorogva lesik a számítógépükön sorakozó feladatokat, kissé ugyan idegesen, de mégis magabiztosan, hogy a végén képesek lesznek megoldani. A nők arca ragyog, a hajukat kecses lófarokba fogták, és csak kevés sminket viselnek. A férfiaknak frissen nyírt a hajuk, fényes a cipőjük. Az emberek mintázatfelismerő képességgel rendelkeznek, ezért Emernek muszáj beilleszkednie ebbe a mintázatba, hogy ne hívja fel magára a figyelmet.

Amikor egy férfi felkel, és kimegy a mosdóba, Emer is feláll, visszateszi a nyakába a medált, majd az ismeretlen holmijához lép. A fiú a pénztárcáját a nyitott táskájában hagyta. Emert még mindig meglepi, az oxfordi diákok mennyire szeretik őrizetlenül hagyni a cuccaikat. Mennyire megbíznak egymásban. Emer úgy tesz, mintha leejtene valamit a táska mellé, és lehajol. Nem viszi el a pénztárcát, csak pár holmit, amik a segítségére lehetnek. A diákigazolványt és a készpénzt.

Este Emer megeszi a muffint, amit még a reggeliről csent el, aztán visszatér az edzőterembe, ahol egy órán keresztül súlyt emel. Senki sem kérdőjelezi meg a jelenlétét az apró teremben, amit a Linacre diákjainak alakítottak ki. Mégis miért tennék?

Emer edzőruhája még szárad, ezért felvesz egy oxfordos orvosis kapucnis pulcsit, amit valaki begyűrve a szekrényben felejtett. Néha a férfiak megbámulják, ahogy elmegy mellettük, és Emer azt gondolja, talán azért, mert szép; mondhatni gyönyörű vörös hajával és barna szemével, ami egy cseppet sem hasznos, ha valaki szeretne feltűnésmentes és észrevétlen maradni.

Hogy nézett ki a lány? – képzeli el a rendőrségi jelenetet Emer, amikor kikérdezték a szomszédját még Corkban. – *A lány, aki megölte a férjét?*

A súlyozás után Emer visszatér a Linacre közösségi konyhájába, ahol kávé készíti magának, megissza, majd még egyet

főz. A fiókok tömve vannak teafilterrel, barna szószos* tasakokkal, kávékapszulákkal és egyesével becsomagolt kekszekkel. *Annyi étel.* Emernek eszébe jutnak azok az éjjelek, amikor a Lough Leane közeli erdőkben élt gyerekkorában, és éhezett, fázott a vadonban, és szinte elképzelhetetlen, de az Oxfordban akkor is tömve voltak a fiókok. Elvesz négy kekszet, majd a táskájába süllyeszti. Aztán elrak még négy másikat, kettő-kettőt a kabátja zsebébe.

Már este van. Tiszta az ég, és az egyetemi épületek gótikus tornyai komornak tűnnek a sötétségben. Emer a Franco Mancához bicajozik, és odakint vár, amíg egy asztalnyi diák fel nem áll. Nem kell sokáig ácsorognia, három lány hamarosan nevetve, beszélgetve kísétál. Az asztalukon otthagytak egy fél pizzát és salátát, egy sört, amihez alig nyúltak hozzá. Emer gyorsan besurran az étterembe, és leül a lányok helyére, megesszi a maradékot. Nem sieti el; ízlelgeti a pizzát, kortyolgatja a sört. Amikor végez, elmegy. Senki sem állítja meg, mivel a diákok már fizettek.

Odakint a város hideg és sötét a novemberi éjszakában. A késő őszi harmat megüli az utcákat, korai csendbe ringatja őket. A lámpák sárga gázlángként világítanak. Emert a gyertyákra emlékeztetik, amiket az anyja égetett gyerekkorában a házukban.

Éjjelente figyelni szokta a férfiakat. Nappal elkapja róluk a tekintetét, és ha muszáj, néha szégyellősen rájuk mosolyog, összehúzza izmos alakját, hogy kisebbnek tűnjön, gyengébbnek, apróbbnak. Most viszont a vállát hátrafeszíti, hogy látszódjon, mennyire széles, érzi kimunkált izmainak erejét és szilárdságát. A ruhája rejtekében ugyan gyengének tűnhet, de erős, és ez – mint megtanulta – veszélyessé teszi.

* Barna szósz – Az Egyesült Királyságban nagyon népszerű szósz, amit különféle ételekhez, húshoz, sült krumplihoz használnak.

Emer a bicaján ülve követi őket. A férfiak nem tudják, milyen érzés, ha vadásznak rájuk. A férfiak nem úgy sétálnak végig az utcán, hogy folyamatosan a nyakukra kulcsolódó ujjakra gondolnak, vagy a betonon csattanó koponyájuk tompa hangjára.

Nem gondolnak arra, hogy idegenek törnek be a házukba, és lemészárolják az egész családjukat.

Emer szereti, ha meglepheti őket ücsörgés, álldogálás vagy séta közben, amint kényelmesen, fesztelenül léteznek. *Nem kell félned, ha férfi vagy. Te uralod a sötétséget. Ez a te birodalmad.*

Emer lassít a Christ Church Meadow Walk előtt, ami áthalad az alacsony kőhídon, a Folly Bridge-en. Ez a kedvence az egész városban, ha a könyvtárat nem számítjuk. A Temzét különböző fák összevisszasága öleli körbe; megfakult eukaliptusz, smaragdzöld örökzöldek és lehetetlenül élénk tölgyek a cukorpiros és a fagyinarancs színeiben. Már este kilenc felé jár az idő, és csak egyetlen másik ember van itt. Egy világos hajú férfi ücsörög a padon, és a vizet nézve eszi a hamburgerét. Emer túlzottan is közel telepszik le hozzá, és csak bámulja. Vár.

A férfiak azt hiszik, úgy néz ki, mint valami préda.

Arra nem gondolnak, hogy ő valójában a csali.

– Segíthetek valamiben? –A férfi hangjába nem vegyül félelem, a szemében sem csillan fel. – Jól vagy?

Emer tovább bámulja.

– Andy? – teszi fel a kérdést. Két éve hagyta maga mögött Írországot, de még mindig hallható akcentusa van.

Hajrá. Próbálj csak bántani!

Lássuk, akkor mi lesz!

Nézzük, mire is vagyok képes!

– Nem. Johnnak hívnak. – A férfi zavartnak tűnik, kissé aggodódik. Nem mond mást. Emer feláll, és hátrál, békén hagyja őt.

Még három órán át bicajozik, egészen addig, amíg már nem érzi az ujjait, és a város teljesen el nem csendesedik körülötte. Nem marad több férfi, akit követhetne.

Éjfélkor tér vissza Brasenose-ba, ahol reggel megette a muffinját. Kedd éjjel van, és épp buliznak a közösségi szobában. Van étel és alkohol, így Emer átvág a tömegben, és mindkettőből vesz magának. Senkinek sem tűnik fel a lopása, hiszen ide tartozik. Egy fiú beszélgetni akar vele, megkérdezi a nevét, de túl erősek a fények, ezért Emer újra összehúzza magát. A fiú a válaszára vár, de Emer semmit sem mond, ezért hamar továbbáll, és úgy néz rá, mintha furának tartaná.

Bután viselkedett, hiszen a flörtölés a beolvadás része, ezzel álcázhatná magát. Nem lehet ő a furá lány. Nem lehet ő az, aki az eszébe jut az embereknek, ha valaki kérdéseket tenne fel.

Emer a folyosó végi mosdókhöz menekül, leül a vécére, ahol curryvel töltött tésztát eszik, és közben a sört kortyolgatva várja, hogy vége legyen a bulinak. Ez hajnal egykor következik be, innentől már nem lehet zajongani. A diákoknak ki kell pihenniük magukat, hiszen egy nap ők akarják majd uralni a világot.

Emer megmossa az arcát a fürdőben, és öt maroknyi vizet iszik a csapból. Ebben a fényben a bőre zöldesnek tűnik, a szeme alatt kék félholdak ülnek. Emlékezteti magát, hogy több brokkolit egyen, és többet igyon, mint öt maréknyit.

Amikor lekapcsolják a fényeket, és mindenki nyugovóra tér, Emer előveszi a lopott kulcsosomóját. Súlyos a fém, hiszen már több tucatnyi kulcsot gyűjtött össze. Kinyitja a közösségi szobát. Odabent kupi van, morzsák szerteszét, a bútorokat széttolták, de meleg van és zárt, ennyi pedig épp elég. Több mint elég.

Mielőtt még elaludna, elővesz egy kést a hátizsákjából, és a pengét becsúsztatja a bal alkarja mellé, ezzel felnyitva a félig gyógyult sebet, amit előző éjjel mart magába. És az azelőttin,

meg az azelőttin, több száz másik éjjelen. Vér buggyan elő a bőréből, lecsurog a karján. Emer a falra fröcsköli a cseppeket, majd elismétli az anyja által tanított varázsigéket, mialatt egyszer, kétszer, háromszor körbesétál a helyiségben.

Majd lefekszik a kanapéra, de a kabátját magán hagyja, hátha mégis menekülnie kell. Megnyugvást lel a vérét nyalogató démonok hangjában, miközben mély álomba merül.

KETTŐ

JUDE WOLF nyolc órakor ébredt fel a fürdőkádjában, teljesen felöltözve, zihálva.

Az őt körülölelő víz hideg és tintafekete. A hálósobáját fel-dúlták, mindenféle üvegdarabok hevernek, a keményfa-pad-lót borító perzsaszőnyeg tocsog a víztől.

Jude még vesz néhány erőltetett lélegzetet, miközben meg-próbál visszaemlékezni arra, mi is történt. A fájdalom valami-
kor naplementekor kezdődött, tompa érzésként a lábában, a közalgó vihar csipkelődő lopakodásaként. Sötétedés után állt neki inni, amikor a fájdalom már vakítóvá, perzselővé vált, és képtelen volt visszafogni a vágynak, hogy belemarjon a saját hú-sában éktelenkedő sebbe. Hogy körmeivel kaparja ki a szenvedése forrását. Ekkor engedett vizet magának, és süllyesztette bele rothadó combját a forró vízbe, hogy enyhülést nyerjen – persze, sikertelenül.

Jude ezután nem sokkal kiütötte magát a világ legunalma-sabb varázslatával: felhasználta a képességét, hogy eszmélet-lenné tegye magát.

– Te elkeseredett szemétláda! – Kitornázza csepegő testét a fürdőkádból.

Még mindig a tegnapi ruhája van rajta, amit minden egyes nap visel: tökéletesre szabott fekete öltönyt, amit az apja szenvedélyesen gyűlöl, hiszen nőies ruhában szereti látni a lányát. Ahogy szereti azt is, ha Jude hosszúra növeszti fekete haját, de ő már évek óta rövid, fülig érő bubira vágatja.

– Úgy nézel ki, mint egy leszbikus – szidalmazta egyszer, és Lawrence Wolf bámulatos módon nem ébredt rá, hogy ezzel rámutatott a lényegre.

A sűrű trutyi eltűnik a kádból, abban a percben tiszta vízzé válik, ahogy Jude kilép belőle. Lehajol, és ujjbegyeivel megérinti a víztükröt – fekete paca kel életre az érintése nyomán. Duzzad, szétterül és úgy bugyog, mint valami ördögi fürdőbomba, egészen addig, amíg Jude ki nem húzza az ujját, mert akkor újra eltűnik.

Bemutat a kádnak, majd megragadja a nedves anyagot a jobb combján, mert hirtelen belémar a fájdalom. Még nincs vége. Az utórezgések napokig fogják facsarni a húsát. Összeomlik az ágyán, és igyekszik mélyeket lélegezni, hogy alábbhagyjon a fájdalom.

Amikor újra képes megmozdulni, feláll, és óvatosan lehántja magáról nedves ruháit – épp úgy, mintha kötést szedne le egy sebről. Aztán a helyiség másik felébe biceg, az aranykeretes tükörhöz. A combján borzalmas, duzzadt, üszkösödő seb éktelenkedik. A térdétől az ágyékáig futó bőr hihetetlen módon hasonlít egy tűz által meggyötört farönkre. Érintésre száraz és kemény, csontig hatoló mélyedés, amiből genny és kén szivárog. A seb mélyén fémbetűket véstek a húsába, de a bőr annyira eltorzult, hogy lehetetlen kivenni a szavakat. Nem szokványos sérülés ez. Régi, be nem gyógyuló, és néha, ha Jude épp egy nagyon csendes helyiségben tartózkodik, hallja még a suttogását is.

Most is beszél hozzá. Jude homlokán kiütözik az izzadság, és a tenyerét az iszonyatnak nyomva ordít a vakító fájdalomtól, de legalább így a sikolya elnyomja a hangokat.

Ezt a nyelvet meg sem szabadna hallania.

Hisz ez a démonok nyelve.

Ami az emberi testből zsigeri reakciót vált ki. Perceken belül Jude hányni kezd, félig-meddig a démoni nyelv hangjától, félig a sérülés égető lüktetésétől. A fájdalom hullámokban éri el, elsodorja, sugárzik a burokból, ami egykor a combja volt.

– Értem, értem már! Ne szórakozz az okkult tudományokkal! – Jude kapkodja a levegőt, majd összeomlik a törmelékkal teli padlón.

Még több perc telik el. Mozdulatlanul fekvé vizsgálgatja a kezét. Egy pillanatra megérinti a sebet, ami vörös csíkot hagy a tenyerén. Ugyanezzel a kézzel letörli az ajkáról csüngő sűrű nyálcsomót, és felülve megnézi a testén keletkezett károkat a tükrőben.

Jézusom, szárazra fognak szívni.

Egy hatalmas szemű idegen lény néz vissza rá a tükrőből. Valaha Jude Wolf ördögi szépséggel bírt, amit az öltözetével csak még jobban kihangsúlyozott. Magas volt, balerina-testfelépítéssel, mint az anyja, a néhai szépségkirálynő, Judita Nováková. Tehát Jude tudta magáról, hogy ellenállhatatlan. Szám-talan lány – és pár összezavarodott srác – állt készen rá, hogy ledobja a bugyiját Jude látványától. Erre most a teste annyira gyenge lett, annyira lesoványodott. A hajvonalánál éktelenkedő vágásból vér csorgott száraz, rozsdás mozaikká keményedett arcára. Sárgás kén gyúlt a nyelvén, és számtalan foga kilazult a szájában, ahol már lágyulásnak indult a csont.

Jude nagyon jól tudta, a varázslatnak mindig ára van – ez elkerülhetetlen –, de sosem gondolta volna, hogy az ár ennyire kegyetlenül megfizethetetlen lesz.

Megszólal a telefonja, és fogadja a hívást.

– *Hey, Jude!** – csicsergi Elijah.

Jude képtelen elrejteni a mosolyát, bármennyire is idegesítő már ez az istenverte dal.

– Sosem fogom megbocsájtani Paul McCartney-nak, hogy megírta ezt.

– Tudod, épp a napokban gondoltam arra, amikor először rúgtunk be együtt. Emlékszel még? Azon az esküvőn, ahol megkértem a zenekart, hogy játssza el a *Hey Jude*-ot, és te meg addig ordibáltál velük, amíg abba nem hagyták?

– Emlékszem. Lehánytam a menyasszonyt. Nagyon menő volt.

– Már akkor tudtam, mindig te leszel a kedvenc testvérem.

– Komolyan tizenegy évembe telt eldönteni, hogy jobb vagyok, mint egy *Lovas*?

– Lehetetlenül idegesítő kisgyerek voltál.

– Ez nem igaz. Valóságos angyal voltam.

Jude fojtott hangokat hall a háttérben. *Vajon hol is lehet a testvére? Kivel tölti az idejét most, hogy nincs vele.*

– Igen, köszönöm – mondja valakinek, aztán visszatér a beszélgetéshez. – Mennem kell, Judebogyó! Csak gondoltam, megnézem, élsz-e még.

– Élek még – sóhajtja, de Eli már le is tette a telefont. – Oké – mormogja magának. – A végsőig játszunk, Wolf. – A tükörben ülő lény nincs lenyűgözve; de mégis mi mást csinálhatna, mint hogy megkeseríti a démon életét?

Jude feláll, magára vesz egy selyemzakót és két fél pár lakk fércipőt, majd elindul megszemlélni a házban keletkezett károkat.

Egy tizenkilencedik századi nyomdában él egyedül Hoxtonban, amit luxusházzá alakítottak át. Perzsaszőnyegek sorakoznak a padlón, és kitömött flamingók állnak az előtérben,

* A The Beatles 1968-as dala.

emellett egy hat férőhelyes házimozi szobája is van piros függönyökkel és lila bársonyszékekkel. Három hálószoba található a lakásában (mindhárom egy-egy különálló rézkáddal), illetve van kettő tetőterasz, és egy szoba, ahol a teljes déli falon óriási ablakok néznek a távolban elterülő városra. A könyvespolcokon bőrkötéses könyvek sorakoznak. És egy hatsütős AGA tűzhely is helyet kapott a konyhában.

Aranykalitka.

A házat két évvel ezelőtt kapta – vagyis erőltették rá –, nem sokkal a tizenötödik születésnapja után. Ezzel együtt havi köl-tőpénz is jár, hogy egyedül élhessen. A megállapodáshoz társult pár feltétel: például, többé nem vehette fel a kapcsolatot a családjával. Nem beszélhetett az újságokkal, és nem fotózhatták le semmiféle kompromittáló helyzetben. Jude-nak rendbe kellett hoznia a saját életét, felhagynia azzal, hogy továbbra is szégyent hozzon a Wolf névre.

A ház többi helyisége is a hálószobájához hasonlít. Mindenfelé üvegszilánkok hevernek. Azt a kevés bútort is felforgatták, lyukak sorakoznak a falban, és valami rettenetes szagú fekete trutyimó – talán a sebéből folyó genny? – kenődött az ablakokra. Amikor ez először történt meg, azt hitte, kirabol-ták, miközben kiütötte magát. Csak miután kamerákat szerel-tetett fel, és visszanézte a következő ilyen esetről a felvételeket, döbbsent rá, hogy mindezt ő maga csinálta. Vagyis nem ő, ha-nem egy láthatatlan és igencsak feldúlt démon rángatta végig eszméletlen testét a házban, nekivágva őt mindennek.

Harc tombol Jude bensőjében. Konkrét csata a lelkéért. Két démon is szárazra akarja szívni a lelkét, ezért élve kell nekik. Egy viszont holtan szeretné látni mindenáron, hogy végre megszabadulhasson tőle. És neki együtt kell élnie mindhárom-mal, miközben azok csak tovább hadakoznak egymással.

A konyhában a hűtő nyitva áll, két összetört szósz ömlött a padlóra, de hál' istennek a kávéfőző épen maradt.

Jude két eszpresszót készít, ahogy reggelente szokta.

– Egyet nekem, egyet neked – mondja a padlótól plafonig érő fotónak, miközben leül vele szemben a földre, és az egyiket az anyja képmása felé tolja. Judita okos, élénk tekintettel néz le rá – ugyanolyan a szeme, mint a lányáé. Jude elgondolkozik, vajon mi lett az anyja lelkével. Azt ugyan tudja, hogy a démonok léteznek, ahogy az ördög is, de a többiben már nem ennyire biztos. *Mégis mi történik az emberrel a halál után?*

A kávé után Jude elkezdi a napját: kinyitja a laptopját, és végignézi a zavaros Google-dokumentumot az épp foglalkoztatott magánnyomozókról – jelenleg tizenhárman vannak –, aztán egyesével felhívja őket, és jelentést kér. A legtöbbször sem veszi, mert nem hiszik, hogy egyáltalán megtalálható az, amit Jude keres. Csak lenyúlták a pénzét, de vajon tényleg dolgoznak az ügyén? Aligha.

Más napokon is mérges emiatt, azonban most tomboló dühöt érez.

Hárman veszik fel a tizenháromból. Saul az egyetlen nyomozó, aki folyamatosan fogadja a hívásait, és unottan közli a legfrissebb fejleményeket, miszerint médium forródrótokat hívogatva összeszedett egy hatszáz fontos tartozást, és azt kéri, Jude azonnal fizesse ki, mielőtt bármi mást mondana. Jude nagy nehezen visszafogja magát, és nem vágja a fejébe, hogy idióta, és harmadjára is közli vele: bassza meg, nem médiumot keres! Marta hasznosabb (legalábbis a mai napon, mert általában hajlamos felszívódni teljes hónapokra is), hiszen egy fiatal slam költő nyomát követi, akit egy általa látogatott rendezvényen pillantott meg. Elég halvány ugyan a remény, de Jude esetében mi nem bizonytalan? Harry az utolsó, aki még fogadja a hívást. Ő nem magánnyomozó, hanem inkább egy félig-meddig kompetens helyszíni megfigyelő. Azt pletykálták, Oxfordból jóféle átkok kelnek szárnyra, és Harry ott tanul

angol irodalmat, ezért Jude felbérelte, hogy a csoporttársai után szaglásszon.

– Szóval senki se érdeklődik különösen a latin iránt? – kérdezi Jude.

– Ez az Oxford, ahol mindenki úgy tesz, mintha írna és olvasna latinul. Ennél légy pontosabb!

Jude újra elmagyarázza a helyzetet, több információt ad, de sokkal kevésbé türelmes, mint az első alkalommal: egy íróat keres, valószínűleg költőt, aki minimum folyékonyan beszél a latint, de valószínűleg más ősi, holt nyelveken is tud. Amit még korábban nem említett – de hogyan is lehetne ezt szépen megfogalmazni? –, hogy bizonyára enyhe kénsszag árad az adott személyből. Jude ennél nem akar pontosabban fogalmazni, mert ahogy elkezd az *átok* és a *boszorkány* szavakat használni, az emberek nyomban le szokták csapni a telefont. Vagy – és ezt a hibát például Saulnál már elkövette – elkezdenek mindenféle Penny Dreadful-szerű médiumokat küldözgetni neki, és még fizetséget is várnak érte.

– Kén? – kérdez vissza Harry.

– Igen, Harry, kén. Pontosan ez a kérdés: ismeresz olyan feltörekvő költőt, akinek záptojás szaga van?

– Nem hinném, mert nincs szaglásom a covid óta. De mégis hogyan lenne kénsszaguk?

Jude összecsippenti az ornyergét. *A fene egye meg!*

– Boszorkány, Harry. Egy boszorkányt keresek. Két évvel ezelőtt az akarata ellenére véletlenül magamhoz kötöttem egy dühöngő démont. Erre most én és a démon addig össze vagyunk láncolva, amíg meg nem halok, és most *elég* ki van bukva, mert éheznek. A démonok általában elég nagy árat követelnek a szolgáltatásaikért, szeretnek emberi lelkeket nassolni, de ahelyett, hogy belőlem táplálkozná, megüszkösítette a lelkemet, és ettől teljesen és totálisan nyomorúságosak lesznek

elátkozott rövid éveim, hacsak nem találok egy nagyon tehetős boszorkányt, aki képes megoldani a gondomat.

Harry lecsapja a telefont, mire Jude elhajtja a készüléket, és felordít:

– FASZFEJ! – Olyan hangosan kiált, ahogy csak a torkán kifér, aztán belerúg a jobb lábával pár tárgyba, amíg teljesen ki nem merül.

Ezután pedig egy ideig a Redditen keresgél, bizonyos szavak után kutat – *átokíró, voces mysticae, démoni megszállás* –, hátha talál valami csiszolatlan gyémántot, de ez sem jön össze.

Dél előtt aztán megkezdte a takarítást, és elkezdte rendbe tenni a házat. De soha véget nem érő csatának tűnik ez az átokkal. A sötét mágia a húsába és a csontjaiba égett, már megfertőzte a falakat és a padlót is a házában. Amikor beköltözött, még csodálatos hely volt, ám hozzá hasonlóan bomlásnak indult. Mindig hideg honolt, nem számított, mennyire magasra csavarja a fűtést. A falak elkezdtek bedőlni, mintha a ház csontjai képtelenek lennének megtartani a saját súlyát. A festék felhólyagosodott a falakon, mállott az ujjai alatt. A villanyvezetékeket már számtalan alkalommal ki kellett cserélni, mert megolvadtak és elszakadtak a falban. Mindenhol szivárgott a víz, annyi helyről, hogy Jude már feladta a javítását, ezért minden helyiségbe vödröket tett ki. A lámpák önkényesen kapcsoltak le és fel. A szél besüvített az ablak résein.

És az, hogy a saját háza rothadásnak indult körülötte, még nem is a legrosszabb.

Elátkozva lenni olyan, mintha kísértet szállta volna meg. Holt teremtenyek látogatták éjjelente. Pókok másztak elő a résekből, és miközben aludt, rángatózó csomókba görbültek. Repülő rovarok zuhantak rá, amikor ébren volt. Növények sárgultak meg a jelenlétében, leveleik úgy ráncosodtak, mint a valódi bőr.

Aznap holt madarak sorakoztak a teraszon, a tollaik csomókban hullottak ki. Jude puszta kézzel vette fel őket, megérezte rajtuk a púderes réteget. Amikor az apja toronylakásában élt még gyerekkorában, a madarak sokszor hagytak hóangyalnyomot maguk után, ahogy az üvegnek ütköztek.

Jude söpör, majd végigporszívózza az egész házat, egy halomba hordja a törött üveget és a döglött rovarokat, hogy könnyebb legyen egyszerre kidobni. Legletteli az új repedéseket a falon, a fürdőszobában habarcsot fúj a törött csempék közé. Amikor tizenöt évesen beköltözött ide, hosszú ujjai még puhák voltak, mostanra viszont bőrkeményedés borítja őket. Ez az egyetlen, amit kedvel az újdonsült testén.

Miközben dolgozik, szeret magára modern Sziszüphosz-ként gondolni, akit azzalátkoztak meg, hogy az örökkévalóságon át egy sziklát toljon fel egy meredek hegyoldalon. Holnap még több lyuk keletkezik, még több vödör kell. Még több halott állat hullik majd ki a falak réseiből.

Valaha Jude igazi hercegnő volt, egy nagyon gazdag férfi elkényeztetett lánya. Mára nem más, mint egy lány formájú, lélegző atomhulladék.

Kora délután érkezik egy e-mail Saultól:

Van egy nő, akinek furcsa jelek borítják a karját, és Harrowban dolgozik. Két óra múlva találkoz vele itt! A következő sorban a címét közli. Aztán hozzáteszi: Szerintem találtam neked végre egy boszorkányt.

Jude elvigyorodik, és felkapja a kulcsát.

HÁROM

ZARA JONES tökéletes kört rajzol az *átok* szó köré, majd körülbelül századjára is felnéz, hogy megbizonyosodjon róla, senki sem figyeli. Az éppen olvasott könyvet a múlt héten lopta el a boltból, és most a természettudományos könyvébe illesztette – tanulást mímelve. A könyv javarészt szemét, csupa new age-handabanda gyógyító kristályokról meg a méhviasz gertyák különös erejéről, viszont az átkokról és a démonokról szóló fejezet felkelti az érdeklődését. Pontosan ezért is csente el.

Kötés, karikázza be a szót, majd újra felnéz. De mihez kötve?

Szerda késő délután van, így az igazgató irodájához közeli folyosó majdhogynem üres. A diákok már rég hazamene-kültek, a tanárok meg kimerültek, és készen állnak a munka befejezésére. Egy ölelkező kiskamasz pár sétál el mellette, de egyébként Zara teljesen egyedül van. A fémkeretes szemüvegét feljebb tolja az orrán. Az olvasáshoz használja, csak egy kicsit nagyítja fel a betűket, de a kékfényszűrő miatt nem fáj a feje, amikor hosszú órákon át bámulja a számítógép képernyőjét minden egyes nap.

Nehéz megállapítani, hogy az ölében pihenő könyv hány százalékban szavahihető, és mi az, ami csupán a szerző találgatása. Az elmúlt egy év során Zarának lett egy halvány fogalma arról, hogyan is működnek az átkok, vagy legalábbis sejtí, *talán* hogyan is működnek, ha egyáltalán valóságosak. A kötések fogalmára nemrég akadt rá, de most, hogy tud róluk, egyszerűen képtelen kiűzni a gondolatukat a fejéből. Kötések. Talán kötés egy démon és egy személy között?

Zara telefonja megrezzen a zsebében.

Még egy – érkezik az üzenet.

Hat hét telt el az utolsó óta, és Zara már azt hitte, vége van.

Ezt egy másik üzenet követi:

Most 500 fontba kerül, hogy megnézd.

Zara hátradönti a fejét, és elkeseredésében kifújja a levegőt. Az első kétszáz font volt, a második háromszázötven. Elképesztő mennyiségű pénz, szinte lehetetlen megfizetni.

Vajon mennyi készpénze maradt még abban a borítékban? Talán ötven vagy hatvan font, nem teljesen biztos benne.

Meglátjuk, mit tudok összehozni – írja vissza, pedig tudja, esélytelen, hogy összekaparjon ennyi pénzt. – **Mikor és hol?**

Primrose Hill. – Ezután elküldi neki a címet is. – **Ott találkozunk este kilenckor!**

Mégis hogyan szedjen össze ötszáz fontot pár óra alatt? Lehetne ötezer vagy ötvenezer is, éppúgy lehetetlen.

– Zara? – Felnéz az igazgatói irodában dolgozó férfira. – Gardner igazgató már vár.

Mielőtt Zara követi őt, visszadugja a táskájába a természet-tudományos könyvét és a Wicca-kötetet. Az ajtó másik oldalán már várja Gardner. Fekete nő, és pokolian stílusos. Igazi divatikonnak tekintik a diákok. Ritkán látni a névjegyének számító vörös rúzs nélkül, és mindig valami neonszínű ruhát ölt magára: neonrózsaszín zakófelsőt, neonzöld fülkarikát, neonkék

magassarkút. Néhány végzős lány már arról is győzködte, hogy indítson egy divat TikTok-csatornát.

Három könyv sorakozik Gardner előtt, amik mind Zara felé néznek: *Harriet Owens: Mágia és boszorkányság az ókori Rómában: Források*; *Anna Alexander: A nők és a mágia rövid története* és *Elizabeth T. Lee: Fekete mágia és tiltott rítusok: halottidézés modern boszorkányoknak*.

– Ó, a fenébe! – morogja Zara.

– Bizony ám – feleli Gardner. – Foglalj helyet!

Zara így tesz.

– Te tényleg... – Gardner megtorpan egy pillanatra, megsemmeli Zara ruháját. – Mégis mi van rajtad? Már megmondtam, hogy nem öltözhetsz így!

Zara végignéz magán. A Camdeni Lányiskola nem követeli meg az egyenruhát, és ettől Zara teljesen ki van akadva. Prudence nénikéje forogna a sírjában, ha látná, mit viselnek Zara osztálytársai. Szakadt farmert, kapucnis pulcsival – a tudás otthonában!

Aznap, ahogy a többi másik napon is, Zara fodros-zsebes kötényruhát visel sötét garbóval, alatta pedig apró skótkockás blézert a barna árnyalataiban. Bőr belebújós cipőt húzott, és vastag pamutzoknit, ezzel koronázta meg a szettet. Szőke, vastos, vállig érő haját szalaggal kötötte hátra. Számára ez olyan, mint egy páncél. Egyszerű üzenet a világnak: Zara Jones komoly, tanult fiatal nő, aki az Oxford vagy a Cambridge visszhangos folyosóira termett. Abban viszont csak reménykedni mer, a világ nem tudja, hogy a blézert a halott nagynénjétől örökölte, és két mérettel nagyobb, mint kéne. A bőrcipőt használt boltból vásárolta, aminek lyukas a talpa, tehát a zoknija teljesen elázik esős időben.

Zara megköszörüli a torkát.

– Ahogy azt már korábban is megvitattuk, nagyon felkavarónak találom, hogy ebben az intézményben nem kell

egyenruhát viselni, így igyekszem példát mutatni a kortársaimnak öltözködés tekintetében.

– Úgy nézel ki, mintha Sylvia Plathnak öltöztél volna halloweenre.

– Köszönöm.

Gardner úgy néz rá, mintha nagyon ki akarná bökní, hogy ezt nem bóknak szánta, de mégis igyekszik visszafogni magát. Helyett inkább a könyvekre mutat.

– Ahhoz képest, milyen megszállottan szereted követni a nem létező szabályokat is, ez valahol meglepett. Meg tudnád magyarázni, ezek micsodák?

Zara kihúzza magát, és kisimítja a ráncokat a szoknyáján. *Mégis hogyan menthetné ki magát ebből a helyzetből?*

– Nos, kutatok egy történelemfeladathoz, ezek források – próbálkozik.

– Kevésbé érdekel a könyvek tartalma, mint a lopás ténye. Egy rendőrfelügyelő hozta el nekem ma a könyveket, és azt kérte, részesítselek súlyos figyelemztetésben.

A rendőr tényleg megfenyegette, hogy eljön az iskolájába, de Zara azt hitte, ez tényleg csak fenyegetés. Nem első alkalommal csípték fülön lopás közben, és kellett megvárnia a hátsó helyiségben, amíg egy ott dolgozó hívja a rendőrséget. Zara mindig együttműködő volt, ha elkapták, főleg azért, mert *annyira* szörnyen érezte magát. Semmi izgalmat nem talált ebben, nem akart lázadni, mint az osztálytársai, akik a drogériában tettek el néha-néha egy rúzszt, vagy egy fülbevalót a Primarkban. Az ő keze mindig remegett és izzadt, sav gyűlt a gyomrában, ha lopnia kellett. Zara nem volt jó tolvaj. Azért lopott, mert bizonyos dolgokra tényleg szüksége volt, de pénz híján nem tudta megvenni őket.

Tegnap például egy gyönyörű használtkönyv-kereskedésben járt Bloomsburyben. A legközelebbi Waterstones is árult boszorkány-Insta-influenszerek által írt könyveket és vaskos

pogány rítusokról meg neolitikus druidákról szóló köteteket, de semmi olyasmit, ami igazán illett volna a projektjéhez. Szóval inkább olyan könyvesboltba ment, ahol a padló és a falak sötét fából készültek, a könyvek pergamenborításúak voltak, és vitrinbe zárták őket. Zara otthon érezte magát az ilyen helyeken, a régi könyvek mandulaédes lapjai között.

És fogalma sem volt arról, hogy egyáltalán lefülelték, amíg egy férfi rendőrtiszt meg nem kopogtatta a vállát pár saroknyira a bolttól. Zara felsóhajtott, bólogatott, és visszaadta a három könyvet, amit az elmúlt húsz percben igyekezett a legészrevételemből – és úgy gondolta, hatalmas szakértelemmel – a táskájába süllyeszteni.

– Ms. Jones – folytatja Gardner. – Nagyon komoly helyzetéről beszélünk, és igen csalódott vagyok.

– Igen, én is csalódtam magamban, mert elkaptak.

– Zara.

Zara az ölében összekulcsolt kezét bámulja. Az emberek mindig szomorúan mondják ki a nevét. Senki sem kiált fel mosolyogva, hogy *Zara!* Senki sem csattan fel, hogy *Zara*, amikor mérgesek rá. Mindig súlyosan ül a neve az emberek nyelvén, a homlokuk összeráncolódik az aggodalomtól. Mindig úgy mormolják el, mint valami bocsánatkérést.

– A legutóbbi alkalommal, amikor nálam jártál...

– Arról inkább ne beszéljünk!

– Nem, persze hogy nem. Csak annyit akarok mondani, hogy legutóbb, amikor besétáltál ide, még a legjobb diákunk voltál. Kivételes tehetség. Most pedig aggódnak érted a tanárok. A jegyeid. – Gardner tovább beszél, de Zarát elsodorják a gondolatai. Mindig így van, ha valaki igyekszik *beszélni a fejével*, és hát ez sokszor megtörtént az elmúlt egy évben. *Fel a fejfel. Jobb lesz a helyzet. Nem fog mindig ennyire fájni.* De még mindig épp ugyanúgy fáj, és nem lesz jobb. A seb nem gyógyul,

és Zara nem is akarja, hogy gyógyulásnak induljon. Nem fogja engedni. A nyers fájdalom viszi előre.

Az iskolába is már csak a könyvtár miatt jár. Zara érkezik elsőként reggelente, és utoljára megy haza. Idejének nagy részét a polcok között tölti, átkokról, démonokról, kötésekről olvas az iskolai gépen vagy az ellopott könyvekben. Néha-néha azért bejár órára, és akkor a tanárok azzal a súlyos, szomorú hangsúllyal ejtik ki a nevét: – *Ó, Zara* –, ő pedig csak ül ott, és megpróbál figyelni, de sokszor nevetésben tör ki. Azokon a butaságokon nevet, amiket korábban annyira komolyan vett, erre mára már semmit sem jelentenek számára. *Mégis mi értelme van az angolra írt fogalmazásának? Mi haszna van franciát tanulni? Miért kellene jó jegyeket szereznie, amikor a világa megszűnt létezni?*

– Mit gondolsz? – kérdezi Gardner.

Zarának fogalma sincs, mit mondott.

– Igen – feleli. – Jól hangzik.

– Minden rendben van otthon? Tudom, a nagybátyáddal élsz most, és...

Zara orrlyukai kitágulnak.

– Minden rendben van. Csodálatos. Csak elterelte a figyelmemet ez a projekt, amin épp dolgozom.

– Nem tudtam, hogy a tananyagban fekete mágia és halott-idézés is helyet kapott.

Bárcsak úgy lenne! Akkor talán tudná, mit csinál.

Magára erőltet egy mosolyt.

– Elmehetek? Tanulnom kell.

Gardner egy biccentéssel engedi el, de mégis utána szól, amikor már az ajtóban áll:

– Ms. Jones. Zara. – Újra az a hangsúly, a jól ismert aggodalom. Zara megáll, és Gardner mély levegőt vesz. – Borzalmas, ami veled történt. Szívszorító és elképzelhetetlenül fájdalmas. Senkit sem lepne meg, ha ez tönkretenné az életedet, de mégis

arra kérlek, ne engedd! Még csak tizenhét éves vagy, annyi lehetőség áll előtted. Ha bármiben segíthetek, akkor...

– Szükségem lenne ötszáz fontra, most azonnal, kérdés nélkül.

Gardner pislogni kezd, hosszúra nyúlik a csend.

– Az rengeteg pénz – mondja végül. – És igencsak nem lenne helyes, ha én...

– Mindenki mindig azt mondja nekem, hogy ha bármiben segíthetnek, csak kérjem meg őket, szóval most kérek. Kell ötszáz font. Így tud nekem segíteni.

Zara nem hiszi, hogy Gardner ad neki pénzt, de a következő pillanatban beletúr a táskájába, és kivesz egy halom bankjegyet és érmét.

– Van – számolja – negyvenhét fontom. Jaj, várj! – Belenyúl a kabátja zsebébe (nagyon menő neon skótkockás). – Van itt még öt font – mondja, és feltart egy másik bankjegyet. – Ötvenkettő. Ez így rendben lesz?

– Ha a matekvizsgán a válasz ötszáz lenne, és én ötvenkettőt írnék helyette, azt elfogadná a tanár?

Gardner hátradől a székén, és összeszorítja a száját. *Irtó menőn fest.*

Zara persze nagyon jól tudja, hogy túl messzire ment.

– Elnézést, bunkó voltam. Köszönöm, és nagyra értékelem. Igyekezni fogok... tényleg igyekszem, ígérem!

– Tényleg? Mert nekem egyáltalán nem úgy tűnik.

– Dehogynem, én igyekszem... – ismétli, mert nem tudja megmagyarázni, mit is próbál tenni, anélkül, hogy teljesen őrtütnek tűnne. – Próbálok mindent megoldani.

Gardner összehúzza a szemöldökét, és megint aggódalmasan néz rá.

– Nagyon A-típusú személyiségre vall, hogy azt hiszed, mindent meg tudsz oldani. – Felvesz egy tollat, és egy darab papírra körmöl valamit, majd áttolja az asztalon Zarának. – Ez

a privát számom. Ha bármikor – legyen az éjjel vagy nappal – szükséged lenne valaki segítségére, akkor hívj fel, rendben? Vannak olyan emberek az életedben, akiknek nagyon fontos, mi lesz veled.

Zara ugyan elveszi a papírdarabot, és a dzsekije zsebébe süllyeszti, de biztos abban, hogy sosem hívná fel az igazgatót.

– Kellenek azok a könyvek is.

– A projektedhez.

– A projektemhez.

– A rendőr azért hozta be ezeket, mert nagyon aggódott a tartalmuk miatt is. Azt akarta, hogy korholjalak le azért is, mert egy fiatal hölgynek nem szabadna ilyesféle démoni témákkal foglalkoznia. – Gardner egy kupacba rakja a könyveket, és áttolja az asztalon a pénzzel együtt. – Az iskola kifizetheti őket, és bekerülhetnek a könyvtárba, miután elolvastad őket. De nem akarlak még egyszer itt látni, értetted? Nem szeretnék több rendőrségi látogatást.

Zara bólint, és elhagyja Gardner igazgató irodáját ötvenkét fonttal és három könyvvel a kezében. Mindent összevetve nem is alakult rosszul ez a délután.

Szapura léptekkel sétál haza. Szerda van, november elseje, egy nappal halloween után. Még mindig kint vannak a dekorációk. A boltok kirakatára fekete szemű tölklámpásokat és hajlott gallyú fákat festettek. A házak előtt álló bokrokat műpókháló fedi, és VIGYÁZAT VESZÉLY feliratú rendőrségi szalagokat tapasztottak az ajtókra. Az időjárás mintha egyik pillanatról a másikra változott volna meg. Az őszi utolsó meleg napjait eltörölte a sötét égbolt és a süvítő szél, már mindent beborítanak a nikotinsárga falevelek.

Zara az iskolától nem messze egy egyhálószobás, volt önkormányzati lakásban él a nagybátyjával Camdenben. Kyle nagybácsi tizenöt évvel ezelőtt vette meg a lakást, és akkoriban nagyon okosnak gondolta magát, hiszen húszévesen máris

ingatlantulajdonos lett. Aztán egy emo-banda frontembereként befuccsolt a karrierje (ami egy cseppet sem meglepő) –, és Kyle Jones azóta is nyögi a kamatokat az előnytelenül felvett hitele után.

Zara felnéz Kyle lakásának ablakára. A függönyt behúzták, így a szoba sötétségbe burkolódik. Felhívja a vezetékes telefont. (Kinek van még ilyen?) És amikor senki sem veszi fel, úgy gondolja, már biztonságos bemenni. Csak akkor döbben rá, hogy Kyle mégis otthon van, amikor már elforgatta a kulcsot, és lenyomta a kilincset, mert egyből meghallja az elektronikus gépfegyverek hangját. Már túl késő visszafordulni. Kyle takaróba csavarva ül a kanapén, és *Call of Dutyt* játszik. Itt alszik minden éjjel. Az egész ház marihuánaszagban úszik, ahogy általában. És Kyle még mindig pizsamában van, ami szintén nem meglepő.

– Hol voltál? – kérdezi, de fel sem néz a képernyőről.

– Suliban – veti oda Zara, és a szobája felé indul. Az egyetlen különálló helyiségbe. – Tudod, ebbe az intézménybe járok mindennap.

– Ja, kibaszottul így igaz.

Zara bezárja az ajtót, és vár. Néha a nagybátyja nagyon mérges lesz rá vagy a játékra, vagy az élete alakulására, és a kontrollert ledobva beviharzik hozzá. Zara sosem értette, miért használják a „*beviharzik*” szót az emberek, de egy év együttélés után Kyle mellett gyorsan a saját bőrén tapasztalta meg, mit is jelent ez. Amikor Kyle nem jön utána, mélyen felsóhajt. Bárcsak lejjebb helyezkedne el a lakás, akkor be- és kiszökhetne az ablakon, és sosem kellene találkoznia vele. Mostanság erről ábrándozik, pedig egy évvel ezelőtt még arról álmodozott, hogy ő lesz a legfiatalabb nő, aki megnyeri a fizikai Nobel-díjat (Marie Curie harminchat éves volt, amit elég nehéz legyúrni, de Zara úgy érezte, lenne esélye). Erre most az álmai netovábbja egy földszinti szoba.

Zara az ágyához lép, és kihúzza alóla egy bőröndöt. Tökéletesen elrendezte benne a tárgyakat, mindent, amit el akar rejtteni Kyle elől. Ebben van a kutatási naplója, Prudence régi sakktáblája, Savannah kedvenc ruhái vákumcsomagolva, egy üveg a kedvenc parfümjéből, és minden, amit összegyűjtött az elmúlt évben. Minden, amiről úgy hiszi, kelleni fog a projektjéhez. Vannak itt gyertyák, só, kristályok (korábban még azt gondolta, ezek biztosan be fognak válni, de már tudja, hogy semmire sem jók).

És ott van a tetején a boríték is, ahol korábban hagyta. De üres.

Üres.

Zara olyan erősen vágja ki az ajtót, hogy a kilincs belevág a fal gipszkartonjába.

Kyle felnéz, harag gyűlik a két szeme közötti mély ráncban.

– Hol van a pénzem? – követeli a választ Zara.

– Milyen pénzed?

– A pénzem, amit egy borítékban tartok az ágy alatt!

– Ó, az a pénz! Az a bérleti díjad.

– Elvetted! Turkáltál a cuccaim között!

– Azt hiszed, majd ingyen eléldegélsz itt? Eszed a kajámat?

Használod az áramot? Tető van a fejed felett, Zara! Muszáj fizetned érte!

– Eladtam egy csomó mindent a neten, hogy legyen pénzem. *Eladtam Savannah cuccait!*

Vinteden árult, ahol idegenek írtak neki: **Helló, eladnád ezt öt fontért?**, mintha nem épp egy szeretett elhunyt szent maradványait vásárolnák meg.

– Az jó – köpi oda Kyle. – Mégis mi értelme lenne megtartani egy halott csaj cuccait?

Zara ebben a pillanatban meg akarja ölni. Eszébe jut az IKEA-s kés a konyhában, az az ezüst markolatú, amivel rendszeren hagymát sem lehet szeletelni, olyan életlen, de elég szúrós

a hegye, hogy Kyle Jones hasába nyomja, és kárt tegyen a belső szerveiben. Zara ujjai öklöbe szorulnak. *Milyen fantasztikusan kielégítő lenne leszúrni a saját nagybátyját.*

– Add vissza! – szúri összeszorított fogain át Zara.

– Menj a picsába, Zara, elfoglalt vagyok!

– *Add vissza!* – kiáltja, ezúttal jóval hangosabban, mire Kyle kiakad.

– Te nem mondod meg nekem, mit csináljak! Egyébként is, mi az a sok fura szarság az ágyad alatt? Takarítsd ki azokat a házamból, értetted? Jobban teszed, ha még most elviszed őket a francha, vagy fogom, és elégetem mindet! Elégetek mindent, ami ott van!

Zara elsétál előtte – nem viharzik sehová, azt csak Kyle szokta csinálni –, de az ajtó felé veszi az irányt.

– Mégis mit képzelsz, hová mész? – kérdezi Kyle.

– El innen. – Zara bevágja maga mögött az ajtót. Később majd úgyis megfizet ezért. Kyle ki nem állhatja, ha csapkodja az ajtót. Szerinte tiszteletlen, mintha őt megilletné bármiféle tisztelet. Ha végez a hülye kis játékaival, majd rendesen meg szemléli a gipszkartonban okozott károkat, mert nincs jobb dolga. Ettől csak még inkább felkorbácsolódik a dühe, és a következő találkozásukkor fogja rázúdítani az egésztestet, akkor is, ha Zara egész éjjelre felszívódik.

Odalent Zara olyan erősen bokszol bele Kyle szaros autójába, hogy felszakad a bőr az öklén – az autónak persze nem esik baja. Az árok mellett ülve figyel, ahogy a vér lecsorog a betonra, és az égbolt egyre jobban elsötétül felette. Emberek sietnek el mellette, látják őt, de a saját dolgukkal foglalkoznak. Ez egy ilyen környék.

Bár látná most Prudence nénikéje! Bizonyára a viselkedését neveletlenségnek címkéznék. Alantasnak. Ez volt Prudence legdurvább sértése.

Zara a szájába nyomja sérült kézfejét, és mélyen beszívja a levegőt.

Nem azért meneteltem idáig, hogy itt megálljak, ismételgeti magában Pru mantráját. Nem azért meneteltem idáig, hogy itt megálljak.

Zara csukott szemmel maga elé képzei Prudence száznyolcvanhét centijét. A sápadt, pergamenszerű bőrét, becsavart haját, a szinte mindig rúzsmaszatos fogsorát. Minden tekintetben hatalmas nő volt: magas, óriási intellektussal és jelenléttel. Mindenki rá figyelt, ha belépett valahová, felpezsdített minden társalgást. Zara telefonján van róla egy fotó, ami hetekkel a halála előtt készült. Pru nyolcvankét éves rajta, whiskyt iszik jéggel, és szivarozik.

– Frissíti a tüdőt! Engem aztán rohadtul nem érdekel, mit mondanak manapság azok a fiatal orvosok! – Természetesen tüdőrákban halt meg.

Istenem, mennyire szerette őt Zara!

Mit tenne most Pru? Mit mondana neki, ha itt lenne?

Nem azért meneteltem idáig, hogy itt megálljak.

Zara nagyon jól tudja, nem úgy gyászol, mint egy rendes ember. És azzal is tisztában van, Savannah-t nem úgy gyászolja, mint Prut. Pru idős volt és beteg, készen állt már az indulásra. Pru kegyként tekintett a halálra, és örömmel fogadta, amikor eljött az ideje, de Savannah-t az akarata ellenére tépték ki a világ szövetéből.

Ami nem igazságos.

És nem maradhat így.

Ha Savannah-ról van szó, és neki tényleg öt gyászszakaszon kellene végigmennie, akkor Zara sosem lépett át a másodikon. A dühön. Őrületesen mérges. A túlcorduló haragot alig bírja rendezett külseje mögé rejtteni. A tomboló düh viszi előre, ez tüzei, ez pumpálja tovább a szívét, méregként áramlik az ereiben. Ezelőtt Zara mindig azt hitte, ha bármi történe

Savannah-val, akkor képes lenne elmenni érte a túlvilágra is, hogy visszarángassa a halál torkából. Aztán megtörtént az elképzelhetetlen, és Zara ráébredt, mennyire erőtlén.

De talán ez nem lesz mindig így.

Pru sosem adna fel valamit, ami igazán fontos (még a dohányzást se hagyta abba az utolsó napjaiban sem), és Zara sem tesz így.

Kitörli a könnyeket a szeméből, kinyitja a lopott Elizabeth Lee könyvet, amit Gardner adott neki – *Fekete mágia és tiltott rítusok: halottidézés modern boszorkányoknak* –, kiválasztja a leghatékonyabbnak tűnő rituálét, majd feláll, és egyenesen a temetőbe indul.

Nem azért meneteltem idáig, hogy itt megálljak.

Zara Jones vissza fogja szerezni a testvérét.

Nem azért meneteltem idáig, hogy itt megálljak.

Zara Jones fel fogja ébreszteni a holtakat.